

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIX. — Wydana i rozesłana dnia 19. kwietnia 1917.

Treść: (Nr 166.—168.) 166. Rozporządzenie, w sprawie zakazu używania cukru przy zarobkowym wyrabianiu niektórych towarów jakoteż podawania cukru w pewnych oznaczonych przedsiębiorstwach. — 167. Rozporządzenie, w sprawie załogi okrętów na rzece Łabie. — 168. Obwieszczenie, w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministra obrony krajowej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami z dnia 30. marca 1917, dotyczące się zmiany i uzupełnienia niektórych postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. grudnia 1912, w sprawie zasiłku na utrzymanie dla rodzin osób zmobilizowanych.

166.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 26. marca 1917,

w sprawie zakazu używania cukru przy zarobkowym wyrabianiu niektórych towarów jakoteż podawania cukru w pewnych oznaczonych przedsiębiorstwach.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, rozporządza się, jak następuje:

§ 1.

Przy zarobkowym wyrabianiu

1. sztucznych soków owocowych, limoniad, kracherów i wszelkiego rodzaju bezalkoholicznych napojów ochładzających,

2. esencji punczowych i wszystkich innych tego rodzaju esencji, jakoteż materiałów zasadniczych dla tych esencji i dla podobnych napojów,

3. likierów i słodkich wódek wszelkiego rodzaju jakoteż ich materiałów zasadniczych,

4. artykułów kosmetycznych

nie wolno aż do dalszego zarządzenia używać cukru.

Wygotowanie poświadczeń poboru jakoteż wydawanie cukru przedsiębiorstwom, zajmującym się produkcją takich towarów, nie jest dozwolone; wystawione dla takich przedsiębiorstw przed dniem ogłoszenia tego rozporządzenia poświadczenia na pobór cukru są nieważne i nie wolno ich realizować.

Urząd dla wyżywienia ludności może w porozumieniu z Ministerstwem skarbu zezwolić wyjątkowo dla produkcji takich likierów, które wymagają cukru jako elementu, stanowiącego ich substancję, na używanie cukru w ograniczonej mierze. Przedsiębiorstwom, żądającym poboru cukru na podstawie takiego zezwolenia, można za przedłożeniem zezwolenia przekazać cukier w granicach dozwolonej ilości bezpośrednio z Centrali dla cukru w Wiedniu.

§ 2.

We wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwach gospodnio-szynkarskich (restauracjach, kawiarniach, kantynach, barach itd.) i cukierniach nie wolno właścicielowi przedsiębiorstwa używać cukru do słodzenia napoi (mleka, kawy, herbaty, kakao, czekolady i innych napoi i orzeźwień) ani też podawać cukru jako przydatku do takich napoi.

Również zakazuje się trzymania w pogotowiu i podawania cukru dla dowolnego brania go w celu słodzenia potraw (posypywacze z cukrem itd.).

Wolno używać do słodzenia potraw i napoi cukru, przez gości przyniesionego.

Na wyjątki od ustanowionego w ustępie 1. zakazu może pozwolić polityczna władza krajowa, uwzględniając szczególne stosunki gospodarcze albo miejscowe.

Wygotowywanie poświadczeń poboru na cukier i wydawanie cukru na podstawie kart poboru kawiarniom albo innym przedsiębiorstwom przemysłowym, zajmującym się wyłącznie lub przeważnie podawaniem napoi (ustęp 1.), nie jest dozwolone, o ile w myśl ustępu 4. nie jest dopuszczony wyjątek; poświadczenia na pobór cukru, wystawione dla takich przemysłowych przedsiębiorstw przed dniem ogłoszenia tego rozporządzenia, są nieważne i nie wolno ich realizować.

Wszystkim innym przedsiębiorstwom gospodnio-szynkarskim wolno w przyszłości wystawiać karty poboru tylko w miarę wykazanego zapotrzebowania we własnym przedsiębiorstwie na wyrabianie potraw i słodzenie ich.

§ 3.

Ulega zamknięciu cukier, znajdujący się w dniu wejścia tego rozporządzenia w życie w posiadaniu fabryk i przedsiębiorstw, wymienionych w §§ 1. i 2. niniejszego rozporządzenia.

Właściciele takich fabryk i przedsiębiorstw są obowiązani zgłosić do dni ośmiu wszystkie swoje zapasy cukru według dołączonego formularza wedle stanu z dnia 20. kwietnia 1917 właściwej politycznej władzy powiatowej, która z reguły zamkniętym cukrem dysponuje.

Oznaczone w §§ 1. i 2. fabryki i przedsiębiorstwa, jeżeli potrzebują cukru na inne cele niż te, których zabrania niniejsze rozporządzenie, jak na przykład do wyrabiania potraw i do słodzenia ich, do produkcji naturalnych soków owocowych itd., mogą przy równoczesnym zgłoszeniu tego u politycznej władzy powiatowej zużyć najwyżej 50% zamkniętego cukru. Dalej idącego zezwolenia może udzielać polityczna władza powiatowa od przypadku do przypadku.

§ 4.

Dla celów, wymienionych w §§ 1. i 2., daje do dyspozycji Ministerstwo skarbu sztuczne środki słodzące pod odpowiednimi warunkami na zasadzie § 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 57.

Przedsiębiorstwa, wymienione w §§ 1. i 2. tego rozporządzenia, wymagają przewidzianego

w § 7., ustęp 1., rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 57, osobnego zezwolenia na wyrabianie lub puszczenie w obieg środków żywności i ożywek przy użyciu sztucznych środków słodzących tylko wtedy, jeżeli oprócz oznaczonych w §§ 1. i 2. niniejszego rozporządzenia artykułów wyrabiają albo puszczaają w obrót jeszcze inne środki żywności i ożywki przy użyciu sztucznych środków słodzących.

Wyliczone w § 1. niniejszego rozporządzenia przedsiębiorstwa przemysłowe zobowiązuje się do poprzedniego zgłoszenia zamierzonego użycia sztucznych środków słodzących u właściwych władz skarbowych pierwszej instancji i do prowadzenia rejestru przeróbek i rozsprzedaży, oznaczonego w § 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 57, załącznik H. Przedsiębiorstwa, wymienione w §§ 1. i 2. tego rozporządzenia, mają prowadzić księgę poboru, oznaczoną w cytowanym poprzednio rozporządzeniu ministeryalnym według załącznika F 3, o ile zamierzają pokryć swoje zapotrzebowanie sztucznych środków słodzących u wielkiego sprzedawcy.

§ 5.

Aż do dalszego zarządzenia pomija się oznaczenie towarów, wymienionych w § 1., a wyrobionych z saccharyny, jako „zawierające saccharynę“.

§ 6.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonaniu tego rozporządzenia.

§ 7.

Za przekroczenia tego rozporządzenia będzie karała polityczna władza powiatowa, o ile czyn ten nie podlega surowszej karze, grzywną do 2000 koron albo aresztem do trzech miesięcy, a w razie okoliczności obciążających grzywną do 5000 koron albo aresztem do sześciu miesięcy. O ile zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ustawy przemysłowej, można zarządzić odebranie uprawnień przemysłowego.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 20. kwietnia 1917.

Spitzmüller wlr.

Handel wlr.

Höfer wlr.

Kraj.....
Powiat polityczny.....
Magistrat.....
Rada miasta.....
Magistracki urząd powiatowy dladzielnicy.

Zgłoszenie to należy wnieść w podwójnem wygotowaniu do właściwej politycznej władzy powiatowej.

Zgłoszenie

**zamkniętych zapasów cukru według stanu z dnia 20. kwietnia 1917
w myśl § 3. rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia
26. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 166.**

Imię i nazwisko właściciela przedsiębiorstwa (nazwa firmy).....
Rodzaj przedsiębiorstwa.....
Siedziba przedsiębiorstwa.....
Łączny zapas cukru w kilogramach.....

....., dnia.....1917.

.....
(Podpis.)

167.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i rolnictwa z dnia 5. kwietnia 1917,**

w sprawie załogi okrętów na rzece Łabie.

I.

Na zasadzie układu, zawartego z cesarskim Rządem niemieckim, uchyla się czasowo § 7. wydanego rozporządzeniem z dnia 3. marca 1894, Dz. u. p. Nr. 39, Porządku policyjnego dla żeglugi i flisactwa na Łabie i zastępuje się go przez następujące postanowienie:

§ 7.

Załoga każdego okrętu w czasie jazdy musi wynosić oprócz kierownika, posiadającego patent na żeglugę na Łabie albo przynajmniej wykazującego pięcioletnią działalność w przedsiębiorstwie żeglugi okrętowej, co najmniej przy pojemności okrętu

ponad 25 do 250 t

jednego mężczyznę biegłego w żeglarstwie;

powyżej 250 do 750 t

jednego mężczyznę, biegłego w żeglarstwie, i jednego ucznia przynajmniej czternastoletniego albo zamiast niego jednego mężczyznę, nie będącego jeszcze biegłym w żeglarstwie;

ponad 750 t

jednego mężczyznę biegłego w żeglarstwie i dwóch uczniów przynajmniej czternastoletnich, alboważ dwóch mężczyzn, nie będących jeszcze biegłymi w żeglarstwie.

W miejsce uczniów wolno wstąpić także zdrowym i silnym kobietom w wieku przynajmniej ośmnastu lat, należącym do rodziny jednego z członków załogi okrętowej.

Dla wszystkich okrętów, holowanych pod wodę, wystarcza, jeżeli oprócz kierownika mają załogę przynajmniej jednego mężczyznę, biegłego w żeglarstwie.

II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Clam-Martinić wlr.

Handel wlr.

Urban wlr. -

168.**Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej z dnia 6. kwietnia 1917,**

w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministra obrony krajowej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami z dnia 30. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 140, tyżącego się zmiany i uzupełnienia niektórych postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 238, w sprawie zasiłku na utrzymanie dla rodzin osób zmobilizowanych.

W rozporządzeniu Ministra obrony krajowej z dnia 30. marca 1917, obwieszczonem w LVIII. części Dziennika ustaw państwa pod numerem 140, wiuny odpaść zawarte w artykule I. do § 4., punkt 3., słowa „i przez to“. Odnośny ustęp winien zatem opiewać:

„3. Dla uznania pewnego miejsca za miejsce przemysłowe, jest stanowczą ta okoliczność, by przez to, że mieszka tam wielka stosunkowo ilość robotników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach zarobkowych, fabrycznych albo innych przemysłowych, wywołane zostało w stosunku do najbliższych miejscowości z wyłącznie albo przeważająco rolnemi przedsiębiorstwami znaczne i trwałe podrożenie najgłówniejszych środków żywności i mieszkań.“

Georgi wlr.

Handel wlr.